

en Del af vor Ungdom reiser til fjerne Verdensdele for at søge Erhverv. Jeg skal indrømme, at det er sandt, det er ikke alene en Del af vor Ungdom, men det er maasse Blomsten af den, der vandrer ud, det er unge begavede Mænd, der reiser med en Kapital til fjerne Verdensdele, og det er uheldigt. Men dersom vi vilde udvikle vore Samfærdselsmidler og indrette det saaledes, at vi kunne benytte Fiskeriet, da er jeg overbevist om, at der i Danmark vilde blive Plads til dobbelt saa mange Mennesker, som der nu er; men dertil savner jeg, som sagt, et Beløb. Med Hensyn til Havnene, skal jeg bemærke, at de staa i en vis Forbindelse med Fiskeriet. Det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgfreds ytrede i Saar, at det vilde være vanskeligt for Fiskerne at faae Laan, naar Kommunerne skulle garantere for de Beløb, der ere opførte paa Finantsloven. Jeg vil give ham Ret dert, men jeg vil sige, at selv om man faar saadanne Beløb til Fiskerne, selv om man giver Baade til Fiskerne, saa vil det ikke være tilstrækkeligt. Jeg betragter det som en Feil, at man er gaaet med dertil, man skulde begynde fra den rigtige Ende; thi vel kan man ved Verne drive Fiskeri, men dersom man vilde være saa naiv at tro, at man ved at offre en 3—4 Mill. Kr. kunde faae et rigtigt Fiskeri, navnlig paa Vestkysten, som kunde optage Konkurrencen med fremmede, vilde det være en stor Illusion. Nei, det Første, vi skulle have, er Havne, og naar vi have faaet dem, faae vi nok Baade. Jeg skal indrømme, at det er sørgeligt, at den Kommission, der har været nedjat til at undersøge disse Forhold paa Vesterhavs-kysten, er kommen til at mene, at der skulde ufordres et saa stort Beløb; men jeg vil sige, at jeg for mit personlige Bedkommende ikke vilde gysse tilbage for at bygge en Havn paa Vestkysten. Jeg tror, den vilde betale og forrente sig, thi da vilde vi utvivlsomt dels faae søgaaende Fiskeri, og dels vilde det udvikle vor Stibsfart. Dersom man overhovedet vil blive ved at bevilge Midler til Skibe, Fartøier og Redstaber til Fiskeri, saa glem dog ikke det Første, at Hovedbetingelsen er at bygge Havne paa Vestkysten, thi ellers saa vi sandelig aldrig Fiskeri af Betydning. Jeg hører, at man forunder sig over, at vi ikke kunne optage Konkurrencen med Hollændere og Englændere. Nei, et er sandelig saare rimeligt, thi Betingelsen for at bruge disse søgaaende Skibe mangler, hvorledes skulde disse statels Fiskere flæbe disse større søgaaende Fartøier op paa Stranden, hver Gang de have brugt dem? Det kan ehvert fornuftigt Menneske sige sig selv, det kunne de ikke.

Allsaa, Betingelsen er, at vi faa Havne og jeg beder baade Regjeringen og det eventuelle Udvalg, der særlig giver Finantsloven sit Præg, om at ville tage det i sin Haand, saa det bliver til Noget i den Retning. Utvivlsomt er det, at mange flere kunde faae Erhverv paa Søen, paa Grund af vor Beliggenhed ved Havet.

Med Hensyn til en hurtigere Forbindelse fra vore Exporthavne og til det Marked, hvor vi kunne sætte vore Varer, vilde jeg ogsaa meget ønske, at Regjeringen vilde tage lidt kraftigere fat end hidtil. Jeg ser nok, at der er opført 150,000 Kr. til en Dampstibsart mellem Esbjerg og Barsebton, men det forekommer mig, at man skulde gaa noget videre, saa at man udvidede denne Fart til en Gang daglig, og de Midler, der skulde offres dertil, skulde vi ikke sty at anvende; kort sagt, for ikke at trætte det høje Thing: det forekommer mig, at vi ere baade ved Regjeringens og maasse ogsaa ved Finantsudvalgets Hjælp komne mere og mere ind paa, at Finantsloven blot kommer til at omfatte Embedsmænd og Pensionister, altsaa den nydende Del af Landets Borgere, men ikke tager Hensyn til den producerende Del. Det var nu med Hensyn til Anvendelsen af Midlerne.

Ser jeg nu hen til Tilveiebringelsen eller Rilderne, hvorfra Midlerne komme, kan jeg ikke nægte, at jeg faar et mindre godt Indtryk deraf. Det forekommer mig, at en hel Del af disse Midlers Tilveiebringelse, navnlig under de nuværende Forhold, hviler alfor trykkende haardt paa den store Masse af Befolkningen og paa de lavere Stillede. Jeg sigter herved til de indirekte Skatter. Den foregaaende Tale omtalte de direkte Skatter. Det var selvfølgelig behageligt at komme af med alle Skatter, men det lader sig nu en Gang ikke gjøre, og jeg vil i Parenthes sige, at denne Tale om, at Staten skal tage fat paa Skolevæsen, Veivæsen, Fattiggæsen o. s. v., hoad har den at sige? Thi Pengene skal ud af Lommen paa den producerende Del af Befolkningen alligevel, og enten de gaa den Omvei gennem Statskassen eller direkte ud af Kommunekassen, har ikke for mig i og for sig nogen stor Betydning, naar man overhovedet ingen Lettelse faar, thi den Dag vil nok komme, saa vidt jeg kan skjønne, da vi faae rigelig Brug for de Midler, der ligge i Statskassen. Det tillægger jeg altsaa ikke saa stor Vægt, men større Vægt lægger jeg paa, at de Skatter, vi nødvendig maa og skulle have, saa vel til Kommunen som til Staten, falde saa retfærdigt og billigt paa Statsborgerne som muligt og saaledes, at disse kunne bære dem.